

v boji proti Bohu a církvi, nasazují si černé brýle, aby ji na sobě neviděly. Byly-li by snad pochybnosti, zda výrok sám o sobě jest projevem politickým, pak ovšem ve spojitosti s dalším obsahem řeči stěžovatelovy o politickém obsahu výroku tohoto nemůže býti pochybnosti. Není rozhodno, zda stěžovatel jmenoval určité politické strany. Zda bylo cílem jeho kázání, aby proti politickým stranám, jež vystupují svým programem proti církvi katolické, brojil, nerozhoduje. Skutková podstata §u 303 tr. zák. brojení proti politickým stranám nevyžaduje.

Čís. 1212.

Lhostejno, zda vybízí se (§ 305 tr. zák.) k činům zapovězeným (nemravným), jež mají nastati ihned či v budoucnosti, jakož i zda činy mají nastati pod určitou podmínkou či bezpodmínečně.

»Prudké hnutí mysli« (§ 264 písm. e) tr. zák.) jest polehčující okolností bez rozdílu, zda se pachatel přivedl do rozčilení vlastním působením, či zda rozčilení nastalo vlivem okolností ležících mimo jeho osobu.

(Rozh. ze dne 11. května 1923, Kr II 716/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 11. září 1922, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem dle §u 305 tr. zák., v neveřejném zasedání pak zamítl odvolání státního zastupitelství do výše trestu.

Důvody:

Stěžovatel napadáje rozsudek nalézacího soudu z důvodu zmatečnosti §u 281 čís. 9 a) tr. ř. tvrdí, že výrokem: »Wenn man uns nicht freiwillig gibt, was uns gebührt, werden wir es uns mit Gewalt nehmen,« nebyla naplněna skutková podstata §u 305 tr. zák. proto, že výrok pronesl poté, když deputaci, vyslané k zemské správě politické, již se účastnil, bylo slíbeno, že přáním vysloveným bude vyhověno. Výrokem tím prý nevyzýval k násilí, nýbrž šlo prý nejvýše o »podmíněné popuzování neb o případné popuzování k násilí, jež v budoucnosti mělo nastati.« Sdělil-li stěžovatel předem výsledky jednání vyslané deputace a vezme-li se v úvahu, jak se při demonstraci choval, nebyl prý výrok jeho způsobitým, by vytvořil skutkovou podstatu §u 305 tr. zák.

Stěžovateli nelze přisvědčiti. Skutková podstata §u 305 tr. zák. nečiní rozdílu v tom směru, zda vybízí se k činům zapovězeným (nemravným), jež mají nastati ihned, či až v budoucnosti, dále zda činy mají nastati pod určitou podmínkou, či bezpodmínečně. Účelem trestní normy §u 305 tr. zák. není, by postižen byl skutečně nastalý nebo zamýšlený výsledek vybízení, nýbrž má normou tou býti čeleno nebezpečí zmatku v etickém nebo právním nazírání těch, k nimž vybízení pachatele směřovalo. Jak se pachatel choval po činu, zda totiž chtěl za-

brániti, aby výsledek jeho výroku, vybízejícího k činům nezákonným nebo nemravným, nenastal, jest pro skutkovou podstatu §u 305 tr. zák. nerozhodno již z toho důvodu, že trestní norma tato, jak shora uvedeno, k výsledku vybízení nehledí. Ježto výrokem svým stěžovatel vybízel k činům nezákonným, k násilnému vynucení požadavků dělnictvem a vybízení stalo se, jak rozsudek zjišťuje, veřejně a před více lidmi, ježto konečně co do subjektivní stránky nelze ani o tom pochybovati, že by si stěžovatel nebyl toho vědom, že výrok, jehož užil, jest způsobilým, aby otrásl právním i mravním nazíráním jiných, jest skutková podstata §u 305 tr. zák. jak v objektivním tak i subjektivním směru splněna a stěžovatel právem pro tento trestný čin byl odsouzen.

Odvolání státního zastupitelství domáhá se zvýšení trestu, obžalovanému uloženého, a uplatňuje, že nebylo tu důvodu pro použití mimořádného práva zmírňovacího dle §u 266 tr. zák. Odvolání jest sice dáti za pravdu potud, že výrok, obžalovanému za vinu kladený, pronesen byl k shluknuvším se demonstrantům a že tedy pronesen byl za nebezpečných okolností (§ 263 c) tr. zák.), naproti tomu nelze souhlasiti s názorem, že odpadá polehčující okolnost rozčilení; zákon pokládá v §u 264 lit. e) tr. zák. za polehčující okolnost »prudké hnutí mysli«, nerozeznáváje, zda se pachatel přivedl do rozčilení vlastním působením či zda rozčilení nastalo působením okolností ležících mimo osobnost pachatelovu. Přes to však, že nalézací soud nepřihlížel k shora uvedené přitěžující okolnosti, jest také zrušovací soud názoru, že bylo vzhledem k převaze polehčujících okolností právem použito mimořádného práva zmírňovacího a že trest nalézacím soudem vyslovený odpovídá povaze činu a zavinění obžalovaného; bylo proto odvolání státního zastupitelství do výroku o trestu jako neodůvodněné zamítnouti.

Čís. 1213.

Ideální souběh přestupku dle §u 339 tr. zák. s přestupkem dle §u 335 tr. zák. jest vyloučen.

(Rozh. ze dne 12. května 1923, Kr I 234/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 3. ledna 1922, pokud jím byla obžalovaná sprostěna dle §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin dle §u 335 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost státního zastupitelství, uplatňující důvody zmatečnosti §u 281 čís. 5 a 9 a) tr. ř., vrcholí v tom, že zjištěným činem obžalované jest splněna skutková podstata jak přečinu dle §u 355 tr. zák., tak i přestupku §u 339 tr. zák., že tedy soud nalézací, vzav skutkový děj, obžalobou tvrzený, prokázaným, podřadil jej neprávem jen ustanovení §u 339 tr. zák., kdežto zároveň sprostil obžalovanou z obžaloby pro přečin §u 335 tr. zák. Ku řešení otázky, zda je činem obžalované naplněna skutková podstata přečinu §u 335 či přestupku